

*See raamat on pühendatud Susan Bennetile,
kes oleks võinud olla see õige.*

Sisukord

Lars Ulrichi eessõna	9
Proloog	13
Kaljukirs	17
Kiirelt ja mersikult	29
Vanglarrellid reendavad	43
Merropol	55
Spiidifriik	67
Kiireks ehitatud	89
Õllejoojad ja põrgulised	111
Teel olles	131
Tagasi bullude seas	151
Ära lase neil end murda	169
Inglise linn	193
Meie oleme Morõrhead	223
Hea uus ilm	251
Epiloog	255
Viimased edukad aastad	259
Lõpuni võideldes	265

Lars Ulricchi eessõna

Lemmy lahkumisest on möödunud ligi neli kuud ja viimase nädala jooksul olen üritanud välja nuputada, mida selles sissejuhatuses kirjutada. Pärast Lemmy surma küsiti mult õnneks tema kohta palju, ühiste läbielamiste ja tema olulise rolli kohta minu elus ... ning ka praegu ei oska ma leida midagi sidusamat kui see, mille panin paberile impulsiivselt, üsna loomulikus ja vabalt voolavas vormis mõni päev enne tema mälestusteenistust, kus mul paluti kõnelda.

Lugedes uuesti üle tol pärastlõunal ette kantud mõtteid, tundub mulle endiselt, et neist sõnadest paremaid ei suuda ma leida, et väljendada lugupidamist, imetlust ja armastust Lemmy vastu. Nii küsisin ma ka selle toreda raamatu toimetajalt, kas eelmainitud sõnu võiks uuesti kasutada sissejuhatuse jaoks, üritamatagi neid mõnda teistsugusesse, vähem võimsasse vormi ümber seada. Seega ...

Kolmkümmend neli aastat tagasi, 1982. aasta juunis, oksendasin ma end Lääne-Hollywoodis täis. Selles polnud küll midagi erilist. Hilisteismelisena oksendasin ma kahjuks päris tihti. Eriliseks tegi sündmuse toimumiskoht. Ma viibisin Lemmy hotellitoas Sunset Marquisis kell neli pärastlõunal tol päeval, kui nad andsid tuuri „Iron Fist“ suurima kontserdi USA-s. Olin seal, jõin koos temaga ja ajasin juttu, seda vaid viis tundi enne nende lavaleminekut. Mina, tatise ninaga ja häbelik kaheksateistaastane poisike, viibisin Lemmy hotellitoas. See oli väga eriline.

Valge riiibu palavik

Oma kasvuaastatel seitsmekümnendate lõpus veetsin suure osa ajast Kopenhaagenis Plaza hotelli ees ja ootasin kohtumisi oma lemmikrokkaritega. Nende aastate jooksul kohtasin teiste seas Ritchie Blackmore'i, Ronnie Diot, Phil Lynotti, Robin Trowerit ja Paul Stanleyt ning nad kõik olid piisavalt lahked, et anda autogrammi, minuga koos pilti teha ning viisteist sekundit niisama lobiseda ... kuid see oli ka kõik.

Ameerikasse kolimise järel leidsin end Lõuna-Californiast, kus Motörhead sai mu suurimaks muusikaliseks mõjutajaks. Elasin kogu hingest läbi nende iga nooti, iga sõna, mida Lemmy laulis, ning iga luiskelugu, mida ta intervjuudes jutustas. Kui nad 1981. aastal Ozzy Osbourne'i soojendusbändina esimest korda USA-sse tulid, olin ma mõistagi väga põnevil ning kavatsesin neid nädala jooksul läbi California saata.

Seal ma siis olin, nende suurim fänn kogu maailmas, jälitades Motörheadi kontserdilt kontserdile üles ja alla mööda 5. osariikidevahelist maanteed. Selles oli midagi väga erakordset. Sest erinevalt Kopenhaagenis kohatud rokistaaridest võttis Motörhead ja eriti just Lemmy mind avasüli vastu. Polnud mingit edvistamist ega tühja jutu ajamist, mis oleks lõppenud kiire pilditegemise ja lahkumisega. Nende suhtumine ja mängureeglid olid hoopis teistsugused. Juba esimesel esinemisel kutsuti mind nende pühapaikadesse ehk riietusruumi ja tuuribussi tagaossa, ning järgmise nädala jooksul saatsin neid hotellides, baarides ja parkimisplatsidel. Piirangud puudusid. Olin alati teretunud ning tundsin, et need tüübid tõesti hoolivad minust. Lemmy oli nii kuradima külalislahke, ülimalt peoperemees ja järelevaataja, kes võttis mind oma tiiva alla ning pani tundma, et kuulun millegi minust palju suurema sekka.

Kuu aega hiljem olin Inglismaal, sihiks „Heavy Metal Holocaust“ Port Vale'i staadionil, kus Motörhead oli põhiesineja. Samal suvel oli ilmunud nende album „No Sleep 'Til Hammersmith“, mis tõusis kohe edetabelite tippu ja muutis nad kõige tegijamaks bändiks kogu Euroopas.

Lars Ulrichi eessõna

Ilmusin väljamüüdud kontserdile ilma piletita, rahast täiesti lage. Kuid juba veerand tundi hiljem olin koos Motörheadiga lava taga ning Lemmy võttis mind taas avasüli vastu, mäletades mind kuu aega tagasi toimunud California mölludelt. See oli suurim suvekontsert kogu Inglismaal, kuid Lemmyl leidis ikka minu jaoks aega.

Liigume nüüd ajas veel kuu jagu edasi, Londonisse Nomise proovistuudiosse, sest olin kuulnud, et poisid teevad seal tööd, seega seadsin sammud sinna ja oma üllatuseks viibisin juba mõne minuti pärast tillukeses prooviruumis ning vaatasin ja kuulasin, kuidas Lemmy, Fast Eddie ja „Philthy Animal“ Taylor kirjutavad lugusid „Iron Fisti“ albumi jaoks, sealsamas minu silme ees. Meie neli: koos samas ruumis. Täiega vägev!

Need sündmused muutsid mu elu tohutul, sõnades kirjeldamatul määral ning tolle 1981. aasta suve jooksul tekkis minus soov kuuluda bändi, luua oma bänd, saada muusikuks, kuuluda gruppi, kuuluda kollektiivi, saada osaks sellest hullumeelsest ringireisivast rokitsirkusest, et vahest võiksin minagi ühel päeval ukсед avatuna hoida ja võtta vastu need kummalised noored, kes pole elus oma kohta leidnud ja kes loodetavasti kunagi meie teele satuvad. Neis tuhandetes intervjuudes, mida olen sellest ajast peale andnud, olen alati maininud Motörheadi ja Lemmyt põhilise inspiratsiooniallikana ja peamise põhjusena, miks me olemas oleme, seda nii muusikalises mõttes kui ka suhtumise poolest, sest neile tuginedes rajasime oma nägemuse ja maailmavaate.

Seega tänan sind, Lemmy, et vormisid mind selleks, kes ma praegu olen. Tänan, et hoidsid oma ukse avatuna, tänan muusika ja jookide ja naeru ja lugude eest, tänan, et sa kunagi minu üle kohut ei mõistnud ja lasid mul tunda, et olen osa millestki minust palju suuremast. Tänan sind sellegi eest, et oskasid alati jääda piisavalt rokistaariks, et olla lahe, kuid ei üritanud kunagi olla nii suur täht, et see oleks muutunud ebameeldivaks.

Valge riiibu palavik

Viimaks tänan sind selle eest, et pildistasid mind, kui olin end täis oksendanud su hotellitoas 1982. aasta juunis, ning panid foto oma järgmise albumi sisekaanele. See oli ülim heakskiidumärk, mida said mulle anda. Olen alati tänulik selle eest, et sind tundsin, ning alati uhkelt valmis igalt katuselt karjuma, kui palju mulle tähendasid ning kuidas su suhtumine ja lahe olek inspireerisid mind nende 37 aasta kestel.

Lars Ulrich, 25. aprill 2016

Proloog

Sündisin Ian Fraser Kilmisterina jõululaupäeval 1945. aastal, viis nädalat enneaegselt, kaunite kuldsete juustega, mis mu veidra loomuga ema rõõmuks viis päeva hiljem välja langesid. Mul polnud ei küüsi ega kulme ning olin erepunane. Kõige varasem mälestus on karjumisest, ei tea, mille peale ja mis põhjusel. Ju ma lihtsalt jonnisin või siis harjutasin. Olin alati varajane alustaja.

Isale see väga ei meeldinud. Võiks vist öelda, et isaga ei saanud ma kuigi hästi läbi – ta lahkus kolm kuud hiljem. Ei tea, kas asi oli selles, et mu juuksed kukkusid juba välja, vahest ta arvas, et võtan temast liiga varakult eeskujtu.

Isa oli sõja ajal kuninglikes õhujõududes kaplan, ema aga noor ilus raamatukoguhoidja, kes veel ei teadnud, kui kahepalgelised on vaimulikud – õpetavad inimestele, et messias oli ühe hulkuri naise (kusjuures *neitsi*) laps, ja ühtlasi *vaim*? Ja *sellel* põhineb terve maailmareligioon? Kahtlane värk. Mulle tundus, et kui Joosep tõesti *se*da uskus, siis ta vääriski tallis magamist.

Igatahes ei tundnud ma isast erilist puudust, kuna ma ju ei mäletanudki teda. Lisaks hellitasid ema ja vanaema mind hullupööra ära.

Kohtasin isa kakskümmend viis aastat hiljem Earl's Court Roadil ühes pitsakohvikus, kuna miskipärast oli ta tollal kahetsuse küüsis ja võttis pähe „mind aidata“. Mõtlesime emaga: „Äkki saab tollelt saadanalt

Valge riiibu palavik

veidi nodi välja pumbata!“ Nii ma siis lonkisin sinna, et tolle vaese põrgulisega kohtuda – ma ei lootnud küll paljut, ning ma ei eksinud.

Tundsin ta kohe ära, ta nägi küll pisem välja, kuid eks minagi olin suuremaks kasvanud. Ta oli kühmus ja juba kiilanev prillipapa.

Ilmselt oli see ka tema jaoks üsna imelik, kõndida minema lapse juurest, kellele peaksid olema leivateenija, ning siis ei sõnagi kahekümne viie aasta vältel – ebamugav olukord. Kuid mitte nii ebamugav kui mu ema jaoks, kes pidi mind üksinda üles kasvatama ning ka vanaema eest hoolitsema.

Nii ta siis ütles: „Soovin aidata sul karjääri teha ning vahest ka heaks teha, et polnud sulle õige isa.“ Haa!

Ma vastasin: „Olgu, teen selle sulle lihtsaks. Ma kuulun rokkbändi ning mul läheks varustust vaja – võimendi läks jälle läbi! –, nii et kui saaksid mulle osta võimendi ja mõned kõlarid, siis oleme tasa, okei?“

Ta oli veidi aega vait. „Ah nii,“ ütles ta viimaks.

Oli näha, et ta ei toeta toda plaani päris sada protsenti.

„Muusikaäri on väga ebakindel ettevõtmine,“ sõnas ta. (Omal ajal olevat ta olnud suurepärase kontsertpianist. Kuid see oli omal ajal.)

„Jah,“ ütlesin. „Ma tean, kuid teenin sellega ülalpidamist.“ (Vale ... vähemalt tollal veel.)

„Noh,“ lausus ta, „mina arvasin pigem, et võiksin maksta näiteks kursuste eest: sõidutunnid, müügimehekursused. Mõtlesin, et vahest tahad saada müügiesindajaks või ...“ Ta ei jätkanud.

Nüüd oli minu kord entusiasmipuudust ilmutada.

„Sõida seenele,“ nähvasin ja tõusin lauast. Tal vedas, et taaskohtumise tähistamiseks tellitud suur pitsa polnud veel saabunud, muidu oleks sellest saanud tema uus kübar. Astusin taas isatuna tänavale. Õhk tundus nii puhas – ja seda Earl’s Court Roadil!

Rääkides kahepalgelistest värdjatest – mu bänd Motörhead esitati 1991. aastal Grammy auhinnale. Muusikatööstus kavatses meile veel ühe teene teha. Niisiis astusin Los Angeleses lennukile, New Yorki

Proloog

oleks jalgsi olnud liiga pikk matk. Mul oli taskus pindine Jack Danielsi pudel: olen avastanud, et sellest on kaineks saamise puhul abi. Kui lennuk veeres elegantselt päikese käes kuumaval asfaldil, võtsin sealt ühe lonksu ja mõlgutasin meeldivaid mõtteid.

Kõlas hää: „Andke pudel siia!“

Tõtsin pilgu, püsilokkidega stjuardess, kelle suu meenutas pärakuauku, kordas end ajaloo kombel: „Andke pudel siia!“

Jah, ma ei tea, mida oleksite minu asemel teinud, austatud lugeja, aga mina olin selle kuramuse pudeli oma raha eest ostnud. Ma ei näinud võimalust käsule alluda ning andsin sellest ka vabatahtlikult teada. Vastus: „Kui te pudelit siia ei anna, astute lennukilt maha!“

Asi muutus huvitavaks, olime stardijärjekorras viiendad ja niigi hiljaks jäämas ning nüüd tahab too puupeast lits meid järjekorrast eemaldada vaid pindi Jack Danielsi pärast?

„Olgu peale,“ ütlesin ma. „Toimetage mu perse sellelt sitaselt lennukilt maha,“ või midagi sellesarnast. Uskuge või mitte, aga too loll kretiin tegigi seda. HAHAHAHAHAA! Ta sundis kõik need inimesed hilinele ning New Yorgis ootavatelt lendudel maha jääma, seda vaid pindi peaparandusrohu nimel ... Aga mis siis? Käigu ta perse! Maalt ja hobusega! Või vahest ta ise oligi see hobune? Läksin poolteist tundi hiljem järgmisele lennule.

See polnud pidupäevale just soodne algus ja ka hiljem ei läinud paremaks. Kui jõudsimme kuulsasse Radio City hoonesse („Staaride kodu!“), kandsid seal kõik laenatud sabakuubi nagu pingviinid ja üritasid välja näha võimalikult nende persevestide moodi, kes nende raha varastasid. Mina ei kannu selliseid riideid – teate, mulle ei sobi selline stiil. Vaevalt et ka uksehoidjatele Motörheadi Raudrist meeldis.

Igatahes, meie esimene Sony alt ilmunud album oli esitatud Grammy auhinnale ning ma olin piisavalt loll ja arvasin, et firma on selle üle kindlasti rõõmus. Ma ei usu, et nad seda isegi tähele panid. Tänapäev pole mul olnud piisavalt õnne, et näha oma silmaga kuulsat Tommy

Valge riiibu palavik

Mottolat tema täies hiilguses – arvatavasti ajas ta tol õhtul Mariah Careyt riietusruumi mööda taga. Ma pole teab kui ambitsioonikas mees: mulle oleks piisanud, kui ta oleks öelnud „Tere“ või „Tore, et meiega liitusid“ või isegi „Hei, kutt“. Aga ei midagi. Mitte üks piuks. Käigu perse! Seega läksin hoopis Sire'i peole. Mis oli ka õige otsus. Sain keppi.

Seega käigu nad perse! Nagu ka see hobune, kelle seljas nad kohale ratsutasid.

1. Pearúkk

Kaljukits

Valge riibu palavik

Rägin ilmavalgust Stoke-on-Trenti linnas West Midlandsis Inglismaal. Stoke koosneb umbes kuuest kobaras paiknevast asulast. Burslem oli neist kõige hullem, seega pole ime, et seal sündisin. Too piirkond kannab pottsepatöökodade tõttu nime Potteries ning ümbritsev maastik oli lausa must söetolmust, mis pärines põletusahjudest, kus valmistati igasugu keraamikat, sealhulgas kuulsas Wedgwoodi stiilis. Koledad šlakihunnikud riivasid kõikjal pilku ja õhk oli korstnate suitsust tume.

Tolleks ajaks, kui mu rongaisa minema tõmbas, olime juba kolinud Newcastle'isse, ema, vanaema ja mina – Newcastle-under-Lyme, mis asub Stoke'i lähedal. Elasime seal, kuni sain pooleaastaseks, ning kolisime siis Madeleysse, mis on läheduses paiknev üsna kena küla. Elasime suure tiigi kaldal – sisuliselt järv –, kus ujusid luiged. Väga kaunis koht, aga kahtlemata lihtrahva elupaik.

Mu emal polnud lihtne meid üksinda ülal pidada. Esmalt asus ta tööle õena tuberkuloosisanatooriumis, mis oli üks sitt amet, kuna tollal oli see sama hea, nagu parandamatult haigete vähipalatis töötada – põhimõtteliselt saatis ta patsiente hauatagusesse ellu. Ta nägi, kuidas tulevad ilmale juba sündides tuberkuloosi nakatunud lapsed – see oli tõeliselt jube. Tuberkuloos teeb kromosoomidega midagi imelikku: ta nägi lapsi, kel olid mingid algelised suled, ning ühel olid isegi soomused. Viimaks jättis ta selle töö ja asus ametisse raamatukogus, kuid siis lõpetas ta üldse mingiks ajaks töölkäimise. Ma ei mõistnud tollal temal lasuvaid pinged ning uskusin, et meil pole häda midagi. Hiljem oli ta veel baaridaam, aga see juhtus juba siis, kui ta abiellus mu kasuisaga.

Koolis oli mul algusest peale probleeme. Mu läbisaamine õpetajatega polnud kuigi hea: nemad tahtsid, et ma õpiksin, mina ei soovinud seda teha. Mis puutus matemaatikasse, siis see oli mulle algusest peale tume maa. Algebra oli minu jaoks nagu suahiili keel, seega andsin varakult alla. Ma ei pidanud usutavaks, et minust saaks matemaatik, nii et keda see huvitab? Tegin pidevalt poppi, sisuliselt esimesest päevast alates.

